

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt X. De licentia Prælati, quæ præcedere debet, ut monachus juste res monasterii dispenset.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

officio facultatem ad hæc, restituere tenetur, ut Navarrus & prædicti affirmant.

Dico quarto, si res accepta non sit apud Religiosum accipientem, neque apud tertiam aliquam personam, tunc non teneri Religiosum illum, (maximè si sit simplex Religiosus) ad restitutionem, quia non habet unde restituat. Illi vero Religiosi qui peculium habent, tenebuntur restituere, ut multi ex prædictis docent Authores. Ex quo efficitur personam accipientem, quamvis bona fide à tali Religioso, (& si is Prælati sit,) ad rem acceptam restituendam teneri, si fortè adhuc res maneat, ut Navarr. *Cap. non dicatis, num. 31.* sequens Majorem in *5. dist. 38.* & colligitur ex citatis Authoribus in *3. Conclusionem*, & sequitur illam Guillel. Parisien. *tit. de moribus. Cap. de paupertate.* & Joan. Molanus in *Compendio Theologiæ tit. 5. Cap. 2. can. 4.* Et ratione clarum evadit, quia contra jus divinum est, ut D. Thom. docet *2. 2. q. 32. art. 7. ad 2.* ut quis lucretur, vel accipiat aliquid ab his, qui rem suam alienare non possunt, quare ad restitutionem tenetur, ut ibidem probat Divus Thomas.

C A P V T X.

De licentia Prælati, quæ præcedere debet, ut monachus justè res monasterii dispenset:

Sæpe in Superioribus docuimus Monachum sine sui Prælati licentia monasterii bona dispendentem, in virium labi proprietatis. Restat nunc, ut de eadem licentia ex parte Prælatorum requisita, breviter differamus examinantes, an præcedere debeat Prælati consensus expressus, an vero sufficiat tacitus & virtualis; deinde an ex Prælatorum silentio tacitus consensus præsumatur, & quando; præterea an aliquando ipso renuente Prælato, ex vi licentiæ, quæ debita lolet appellari, Religiosus licitè monasterii bona in suam, vel aliorum utilitatem dispenset, acedendum, an semper monachis Prælatorum expressus consensus sufficiat, ubi de justa & injusta à Prælati data licentia, nonnulla attingemus, fundatur vero universa hæc disputatio in verbis illis *Cap. Non dicatis, certum est eos nihil habere, dare, vel accipere sine Superioris licentia debere.* Et in *Cap. Cum ad monasterium, ibi: Non presumat illud accipere, sed Abbati vel Priori assignetur, & sic suscipiatur.* Ac denique in illis verbis *Cap. 2. Conc. Trident. Sess. 25. de reform. ibi Mobilium vero usum ita superiores permittant &c.* De hac igitur prærequisita licentia, sive Prælatorum permissione quæritur qualis debeat esse.

D V B I V M I.

Sufficiatne tacitus Prælati consensus, ut subditus quamcumque rem possit dispensare.

Exponitur tria licentia genera.

Opportet primo præmittere tria posse licentiæ genera in præsentem distinguere. Primum, quando Prælati expressis verbis monacho facultatem

tem aliquid dispensandi concedit, quam licentiam expressam omnes vocant, & de hac, si iusta de causa concedatur, nulla est controversia; nam si hæc præcedat, ea omnia poterit subditus dispensare, quæ talem conferens potestatem superior potest, nam, ut habetur in Regula juris in *6. quidquid aliquis potest facere per seipsum, idem per alium præstare potest*, ut in hoc etiam proposito notavit Navarrus *Comm. 2. de Regular. num. 23.*

Secundum Genus continet illam facultatem sive licentiam, quam debitam, justam sive rationabilem vocant, quæ merito tunc præsumitur, quando aliquid se offert negotium adeo justum & necessarium, ut Prælati teneatur licentiam concedere, & quam, si neget vel renitatur, irrationabiliter sit facturus invitus. Quia ratione servus & filius licitè utuntur rebus sibi necessariis, quæ Domini sunt aut Patris; etiam si sciant evidenter esse contra eorum voluntatem; quia in illo casu præsumitur consensus debitus Patris aut Domini: eodem fere modo licet debitori retinere rem creditoris, quando irrationabiliter est invitus, & in casu quo ipse creditor consensus præstare deberet, ut communis & vera habet opinio. Debitam igitur licentiam vocamus quando sese offert gravis aliqua & urgente, vel extrema necessitas; cui Prælati ex officio tenebatur subvenire, tunc si subditus, (etiam contranite superiore) sua vel alienæ necessitati satisfaciatur, ex debita licentia, dicitur illud dispensare.

Tertium genus est licentia tacita, quam præsumptam, virtuales vel interpretativas Jurisprudenti & Theologi nuncupant, de qua latè scripsit Navarrus *Comm. 2. de Regular. num. 20. & 21.* quæ tunc præsumitur, quando probabiliter creditur Prælatum approbaturum dispensationem bonorum monasterii, à subdito, ipso ignorante, factam, si eam sciret; ut colligitur ex *l. inter omnes s. reite ff. de furtis*, in qua cavetur non committere furtum eam, qui capit alienam clam Domino, qui libenter daret illud à se petitum.

Præmitto secundo, tacitum hunc consentum Et hæc duobus modis contingere posse. Primo quando quæsi Prælati certior redditus de aliquo negotio à duplici monacho gesto, neque illud approbat, neque reprobat, & hic dicitur consensus permissivus. Alius est, quando expressè approbat, vel approbaturus creditur si sciret, & hic dicitur consensus approbativus. Rursum, tam tacita, quam expressa licentia duplex est; nimirum vel iusta, quando nempe ab eo conceditur, qui habet facultatem eam concedendi, & insuper justam causam ad eam concedendam habet. Quia ratione justam licentiam definit Navarrus ubi supra, eam, quæ justè & iusta de causa est concessa, de qua in fine hujus Partis dicemus.

His suppositis dico primo, ut subditus omnia ea possit dispensare, quæ cum licentia expressa dispensare possit, sufficit tacita licentia, sive consensus approbativus. Hæc est D. Thom. *2. 2. q. 32. art. 8. ad 1. & ad 2.* & communis omnium sententia; quia in moralibus taciti & expressi idem est judicium *l. expressi. ff. de regul. jur. & l. cum quid ff. si certum petatur*; atque ideo quicquid poterat dispensare cum licentia expressa, poterit etiam cum tacita.

Dico res.

Dico secundo, etiam si subditus præsumat probabiliter Prælatum sibi licentiam concessurum, si illam peteret; si tamen alias aperire novit Prælato displicere quod occulte & sine licentia expressa aliquid dispenseret, rem illam dispensando peccat. Ita sentiunt Navarrus in C. *Non dicitur* n. 2. secutus Cajetan. 2. 2. *quæst.* 66. *art.* 5. & in *summa*, verbo, *furtum*, estque communis omnium fere juniorum sententia, quia tunc subditus dispensat contra voluntatem expressam Prælati, sicque à peccato immunis esse non potest.

Porro, quamvis ii omnes peccare Religiosum sic dispensantem, unanimiter fateantur, de gravitate tamen peccati, eiusque specie, multum inter sese dissident. Navarrus enim, Cajetanus *ubi supra*, & juniores alii peccatum tantum veniale esse contendunt, alii vero le. halejin quam etiam sententiam inclinant aliqui moderni, ut Navarra *Lib. 9. de resist. Cap. 1. Medina de resist. quæst. 12.* Hæc vero (quæ contrariæ videntur) sententiæ facile conciliari inter se possunt, primæ etenim Authores idcirco dicunt solum esse peccatum veniale, quia loquuntur in casu quo præsumentur Prælatus ipsum factum approbaturum, quamvis alias modus occulte sumendi eidem displiceat; quo posito, veram esse priorem sententiam nemo est qui inficiatur, tunc enim consequenter dicendum est non sufficere quod subditus sciat, se licentiam, modo eam petierit, impetraturum, ad hoc ut non peccet venialiter, sed etiam ulterius requiritur ut sciat Prælatum, factum ipsum approbaturum, quantumvis occulte fiat; secunde verò opinionis Authores loquuntur in alio sensu, videlicet tunc peccare mortaliter Religiosum occulte dispensantem, quando Prælato non tantum displicet occulte sumendi modus, sed etiam factum ipsum, eo ipso quod tali modo fiat. Contingere enim potest Prælatum ad facultatem hanc concedendam promptum habere animum, & quod occultæ hæc dispensationes illi valde displiceant, quia ex ipsis, proprietatis occasio, aliaque damna monasterii obtinunt; ita ut displicentia non solum cadat supra modum occulte sumendi, sed etiam, imo & præcipue, super dispensationem ipsam tali modo factam, & in illo casu nemini fas est religiosum sic dispensantem à gravi peccato liberare, hocque est quod Ludov. Lopez ajebat, scilicet, non sufficere quod ego intelligam Prælatum mihi concessurum licentiam, si peteretur, si alias scio ipsum non daturum illam, nisi expressè ab eo petatur, quia in hoc casu non solum modus, sed etiam ipsa dispensatio, Prælati voluntati contraria est, & proinde hoc modo dispensans peccabit mortaliter, quia abique Prælati consensu facit.

Dico tertio, non posse subditum rectè licentiam tacitam aliquid dispensandi præsumere, si alias dubitat, an Prælatus velit, ut ab illo expressè petatur, quare in dubio non præsumitur, ita colligitur ex D. Thoma 2. 2. *d. quæst.* 32. *art.* 2. *ad primum*, ubi expressè docet in monacho requiri licentiam probabiliter præsumptam, ut possit eleemosynam facere, & ex Navarro C. *non dicitur*, num. 20. ubi assertit ad licentiam tacitam requiri, quod subditus probabiliter existimet sibi fore licentiam dandam, & dispensationem, Prælato acceptam fore, vel saltem non

displicentiam. Consentit etiam Ludov. Lopez, *ubi supra*. Et ratio est evidens, quia quando aliquis dubitat de voluntate Petri, utrum velit sine licentia sua, bona sua dispensari, certum est nulum posse illa dispensare, sine Petri licentia, ut confirmat Navarrus in *summa*, *Capite 7. num. 4.*

Dico quarto valde probabile esse, ubi consuetudo inolevit dispensandi cum licentia tacita, posse subditum cum illâ, in absentia & præsentia Prælati aliquid dispensare. Hæc conclusio colligitur ex citatis Authoribus, qui nulla ratione distinguunt de licentia tacita in absentia, vel in præsentia, nam alias in monialibus nunquam tacita licentia præsumeretur, cum semper earum Abbatissæ sint intra claustra monasterii. Circa hujus licentiæ usum consulto advertunt DD. illâ utentem, debere suas passiones & affectus considerare; nam qui circa paupertatis bonum non bene afficiuntur, vel qui ignorant es sunt, frequenter hæc licentia utuntur, non sine magno animarum suarum periculo; ideoque nisi manifestè si. præsumptio, nullus licentia tacita fretus, sine piorum doctorumque virorum consilio aliquid deberet dispensare, quia facile ob passionem (quæ sepe mentis aciem rectamque rationem obsecant) vel ob ignorantiam quis decipi potest, tacitam licentiam, ubi non est, præsumendo, & in hoc casu consulendos esse viros doctos prudentes adnotavit Navarra *Lib. 3. de resist. Cap. 1. num. 171.*

Dico ultimo non sufficere ad præsumendum licentiam tacitam, quod Prælatus videat aliquid sine licentia fieri, & taceat; nam ex hoc silentio colligitur consensus permissivus, & non approbativus, multa enim ad majora mala evitanda Prælati dissimulare ac permittere solent. Hæc conclusio est Navarra C. *non dicitur*, n. 22. Cordubæ *super reg. B. Francisci. Cap. 6. q. 6. condit. 3. & q. 7. puncto 3.* & Navarra *ubi supra*; itaque necessarius est consensus approbativus, quia hic solum dicitur licentia, non vero permissivus.

Insuper ut subditus in conscientia sit tutus, necessarium est, Prælatum Regulam & Constitutiones suas, quæ circa modum licentiam concedendi disponant, bene intelligere, quia si effect ignorans, vel negligens in suorū subditorum gubernatione ex eo quod dispensationem non impediatur, colligi non potest ipsam licentiam tacitam dare, ita affirmat Sylvest. verbo, *consensus*, quia in hoc casu Prælatus non impedit, vel quia intelligit se non teneri ad impediendum, vel quia negligens est, ideoque & si non impediatur, imo quamvis approbet, putans se non posse impedire, vel ad impediendum non teneri, non præsumitur similis licentia.

Ex supradictis colligitur secundum varias Religionum consuetudines, & varios Prælatorum mores, majora vel minorâ esse in subditis motiva, ut hujusmodi tacita licentia, eaque magis vel minus extensa ab eis præsumi possit. Ex quo etiam fit, ut in una Religione sit proprietatis peccatum, quod in alia licitum est; imo inter Conventus ejusdem Ordinis, aut Provincie, quod in uno licet, in alio est contra paupertatis votum, non alia ratione, quam ob diversas consuetudines, Prælatorumque conditiones, majorem vel minorem suis subditis facultatem concedentes, ob cujus rei ignorantiam factum est,

Doctrina
impense
adversenda.

IN IESU
Spiritus
II

est, ut multi in hac materia longius aberraverint, eo quod ex consuetudinibus aliam Religionum, vel Conventuum regulam universalem assumerent, putantes id sibi in sua Religione esse licitum, quod in alijs Religionibus aut Conventibus tacita licentia concedebatur, non animadvertentes, quod quamvis idem sit apud omnes paupertatis votum, ratione tamen tacite licentiae, hic & non illic praesumptae, vel magis aut minus ex parte in una quam in alia parte, ex eadem etiam in subditis magis, aut minus hanc dispensandi facultatem: In nostra vero Religione, si Religiosus in monasterio sit, vel in eo loco ex quo facile Praelatum adire possit, illi quoque licentiam petere, regulariter loquendo nihil potest sine illa dispensare, quia in hoc casu nulla praesumitur licentia tacita, etiam quoad minimarum rerum dispensationes, eo quod apud nos constet & notum sit, expressam Praelatorum voluntatem esse, quod ad quamcumque etiam minimam dispensationem, ipsorum licentia postuletur, quod patet primo ex *Regula Cap. de cellula Prioris*, ubi sic habetur: *De arbitrio & dispositione ipsius (scilicet Prioris) postmodum qua agenda sunt cuncta procedant.*

Secundo colligitur ex Constitutionibus in quibus non solum rerum dispensationes, sed etiam haustum aquae sumere sine licentia prohibetur. Tertio idem ostendi potest ex laudabili invariabilique Praelatorum & Subditorum consuetudine, Praelati enim huiusmodi dispensationes etiam minimas, sine licentia factas vehementer reprehendunt, & subditi in Capitulo se accusant, si quando contigerit tales dispensationes ab illis sine licentia fieri.

Dixi (*regulariter loquendo*) quia contingere potest casus, in quo aliquis ex nostris posset hac tacita licentia uti, etiam in Praelati praesentia, ut v. g. quando illi de Praelati consensu constaret. Addidi praeterea, *Religioso in monasterio existenti*, quia iter faciens habet tacitam recipiendi omnia sibi oblata licentiam, & ex illis sumendi, quidquid sibi pro itinere necessarium fuerit.

Sed quaeres, utrum is, qui cum licentia Praelati tacita quippiam dispensavit, teneatur Praelato manifestare, id quod ad se factum est. Resp. universè loquendo, ad hoc neminem teneri. Ita colligitur ex Navarri *C. Non dicatis, n. 20.* & ratio est, quod tacita licentia praevia, licet dispensat, quae omnes effectus sortitur, quos expressa, ut *Cap. praecedenti* dictum est.

Quomodo
consensus
permissi-
vus ab ap-
probativo
discernen-
dus.

Secundo quaeres, ex quibus principiis aut circumstantiis possit discerni consensus permissivus ab approbativo, quem diximus esse necessarium, ut monachus licet dispenset aliqua, cum licentia tacita.

Resp. Id constare posse ex pluribus circumstantiis, ut ex consuetudine & usu Religionis solita praesumere in simili casu consensum approbativum. Item Ex personarum superioris, si v. g. sit maxime suavis & pronus ad condescendum subditis, nec similes dispensationes in alijs casibus reprehendat, quam subditi. Deinde, ex qualitate personae subditae, vel quia magis à superiore diligitur, vel quia majorem habet apud ipsum auctoritatem, aut denique, quia expertus est se habuisse in similibus casibus Praelati ratificationem: Tertio ex ipsis rebus gestis; nam in levioribus facilius praesumi potest taciturnitas pro

consensu, quam in gravioribus. Denique si res gesta, in commodum & utilitatem monasterii cedat.

Ceterum consensum tantum esse permissivum conjici potest ex iisdem circumstantiis. Deinde si Praelatus à potentatibus sive magnatibus precibus molestatus (praecipue ab his vel à quibus Religio plura beneficia accepit, vel quorum favore indiget) aliqualem dispensationem sive administrationem subditorum non reprobe, tunc subditos in conscientia tutos esse affirmare non ausim, cum iste consensus coactus potius, quam permissivus dicatur.

Ultimo, silentium superioris permissivum praesumitur, si metu fuerit extoritur, ut recte Navarri *Com. 2. de Regul. n. 21.* Unde Religiosus qui sine verbo, sive aliquo signo mecum infert Praelato, eo quod agere se sibi licentiam denegari, vel alias ita graviter murmurat, ut rationabiliter posset superior timere, ne habeatur avarus, aut nimis rigidus, aut ne impediantur suffragia circa dignitatibus; nam in simili casu, Domino vidente & tacente propter similem coactionem, non rectè ejus substantia ab alio usurpatur, ut post alios tenet Sylvest. *verbo factum q. 1. & ibi Angelus n. 2. & Navarrus in Summa Cap. 17. n. 4.*

D V B I V M II.

Fieri aliquando possit, ut renitente ac contradicente superiore licentia praesumatur.

Diximus in superioribus praeter licentiam tacitam & expressam, esse quandam aliam, quae licentia *justa* sive *debita* nuncupatur, quae quis rem aliquam, invito domino, aut Praelato dispensat, in tali casu in quo tenebatur ipse petita à se licentia assensum suum praestare; tunc enim si petita hac licentia denegata fuerit, quidquid ab inferiori gestum fuerit dicitur fieri cum licentia debita, ut *dist. Cap. 10. Dub. 1.* docebitur, de hac licentia *justa* sive debita optime agit Enriquez *Tom. 1. lib. 6. Cap. 13. lib. 3. de penitentia. n. 4. & sequentibus*, praecipue in *gl. lit. E. & F. Restat* igitur in hoc Cap. aperendum, an ista licentia debita locum habeat in Religionibus? In quod certum existimo, Religioso licitum esse, extreme suae necessitati subvenire, sumendo sibi res monasterii etiam renitentibus Praelatis. Nec de hoc est qui dubitet; nam praecipuum de iudenda vita propria plus obligat, quam votum paupertatis, & illas eisdem res potest quis in aliorum necessitatibus dispensare, dummodo illi sint in extrema necessitate constituti, adfintque aliae circumstantiae, de quibus infra.

Idem etiam sentiendum est de necessitate gravi; appello autem gravem necessitatem, indigentiam eorum, quae necessaria sunt ad commodam sustentationem vitae, & ad decentiam sui status secundum usum suae Religionis, quare in hac necessitate potest Religiosus bona monasterii sibi applicare etiam ipso superiore renitente, dum-

quomodo necessitate sua proposita, licentiam à Prælato postulari; ita docuit Navarra Lib. 3. de restit. Cap. 1. n. 196. Et probatur ex Concil. Trident. S. ss. 25. Cap. 2. de Reform. ubi præcipitur, ut nihil eorum, quæ necessaria sunt Religiosis, eorum Prælati denegent; ex contractu enim in professione inito, Religio ex sua parte obligationem contrahit, Monacho præbendi necessaria secundum usum & consuetudinem sui status. Quare in hoc deficiente Prælato (ad ipsum namque pertinet huic obligationi satisfacere) potest subditus res sibi necessarias, auctoritate propria vindicare.

*Tria ob-
servanda
in usu li-
centia de-
bite, ne
deficiamus
in
paupertate
suo voto.*

Cæterum, ut paucis usum licentiæ hujus debite in praxi servandum comprehendamus, sciendum tria concurrere debere, ut à Monachis justè, ac debito modo exerceatur. Primum (quod sæpè jam repetitum est) ut prius expressa licentia à Prælati petatur. Secundum, ut justa causa & necessaria interveniat, nempe ob res necessarias necessitate extremâ, vel urgenti, quæ necessitas boni viri arbitrio judicanda est; nec securè hac in re nos ipsos judices constituimus, cum sæpius ea, quæ utilia tantum sunt, necessaria reputemus; aut decentiam nostri status plus, quam par est Religiosis, extendamus. Quocirca paupertatem raro admodum hanc debitam licentiam in Monasteriis absque periculo exerceri. Tertium, ut non contentus sit Religiosus semel postulasse licentiam, si speret eam adipisci iterum atque iterum postulando; idque per se vel per alios. Nec excusandi sunt Religiosi, qui rebus aliquibus, & pro sui status honestate levibus carere nolunt, sed potius omnia more divitum habere, eaque à Prælati sine mora sibi conferri volunt, cum status paupertatis, quem professi sunt, præ se ferat quandam indigentiam rerum etiam necessariorum; quare hæc licentia debita solum habet locum cum prædictis circumstantiis.

D V B I V M III.

An semper sufficiat Prælati expressa licentia, ut subditus securè sibi vel aliis dispense monasterii bona?

Referuntur nonnulli casus, in quibus licentia Prælati non sufficit, ut in quibusdam etiam præmissa Prælatorum expressa licentia Monachi non possunt Monasterii bona dispensare.
Respondeo plures esse casus, in quibus etiam præmissa Prælatorum expressa licentia Monachi non possunt Monasterii bona dispensare. Primus si non licentia vi, metuvè à Prælati fuerit extorta; nam tunc verè non excusaretur à

peccato, ut colligitur ex Cap. Abbas, junctâ præmissâ glossâ, de his quæ vi met. &c. Hoc ipsum supra agentes de consensu tacito insinuvavimus. Idem etiam censendum existimo de licentia fraude, dolo è impetrata, ut non incongruè ex dicto Capite, Abbas, junctâ glossâ potest deduci, & no avit Navatrus Comm. 2. de Regul. n. 21. Dolus autem vel fraus tunc contingit, quando circumstantia quædam celatur Prælato, quam si agnosceret, licentiam illam denegaret. Ad hæc etiam potest reduci licentia à monachis querelis, minis aut murmuracionibus contra Prælatum factis, extorta, ut superius etiam annotavimus, nam constat licentiam illam magis dicendam esse permissionem coactam, ut Navarra advertit Lib. 3. restit. Cap. 1. n. 173.

Secundus casus, quando Prælati concedit subditis rem aliquam ad utendum vel distribuendam contra regulam aut statuta propriæ Religionis; nam eo casu tam concedens, quam hi quibus concessio necessitate fieret, peccarent contra paupertatis votum; nam quamvis administratio bonorum monasterii Abbatibus, Prioribus aut Prælati aliis commissa sit (ut expresse habetur 1. 8. quæst. 2. Cap. nulla) tamen jura hæc & alia, si quæ sunt, limitanda veniunt, ut intelligatur tantum in illis casibus, in quibus non obstant regula aut propria Ordinis statuta, quia tunc neque Prælati jure utitur administratione sibi commissa, neque subditus re sibi concessa, quare neuter est in conscientia tutus, neque ille administrando bona sine juris aut regulæ facultate, quod idem est, ac si sine licentia administraret; neque hic utendo bonis à non habente administrandi auctoritatem, concessis.

Idem quoque judicandum erit casu quo Prælato inferiori, à superiori Prælato inhibeat monasterii bona administrare, in hunc illum vè usum, possunt enim Prælati superiores inferiorum jurisdictionem justis de causis limitare, & tunc inferioribus Prælati non licet sine proprietatis vitio, sibi ablatam auctoritatem reassumere.

Tertius casus, si Prælati subdito licentiam utendi re aliqua liberè & independenter à se; quia tunc similis licentia esset injusta, & Monachus ea utens, proprietarius, ut infra plenius differemus.

Idem etiam censendum erit, cum Prælati Monachis præbent facultatem utendi rebus Monasterii in omnes usus indifferentes sive licitos sive prophanos, quamvis id fiat dependenter à sua voluntate, cum hoc ipsum Prælati facere nequeat ut in sequentibus etiam latius dicemus.

*præmissâ
Prælati
licentia
Religiosis
non licet
de mona-
sterii bonis
disponere.*

LESU
Spirit.
II